

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ JUDr. F. K.**, bývajúceho v P., **2/ JUDr. D. K.**, bývajúcej v P., obaja zastúpení JUDr. R. K., advokátom v P., proti žalovaným **1/ D., s.r.o.** so sídlom v P., **2/ B. s.r.o.**, so sídlom v P., **o odstránenie časti stavby**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9 C 80/2003, na dovolanie žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. novembra 2011 sp. zn. 19 Co 31/2011, 19 Co 32/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov v poradí druhým rozsudkom z 19. januára 2011 č.k. 9 C 80/2003-278 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali odstránenia časti stavby stojacej na parc. č. X., súp. č. X., zap. na LV č. X. v kat. úz. P., ktorá zasahuje do parc. č. X., zap. na LV č. X. v kat. úz. P. a ktorá je znázornená v náčrtku písmenami A až H a jedná sa o stavebnú časť v šírke asi 90 cm až 1 meter v dĺžke 4 – 5 metrov, ktorá sa nachádza asi 5 metrov od úrovne chodníka, a to v zadnej časti budovy žalovaných. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nedošlo k narušeniu vlastníckeho práva žalobcov v mieste špecifikovanom v žalobe. V konaní pribratí znalci sa zhodli na skutočnosti, že vlastnícke hranice nehnuteľností účastníkov konania išli po múre stavieb, nie po strešných telesách a následné okapy susediacich stavieb už presahovali nad susediace pozemky. Znalec K. zistil, že v nadzemnej časti v rozsahu 16 cm zasahuje v dĺžke 4 m stavba žalovaných nad pozemok žalobcov, ale nejedná sa o totožné miesto, ktoré špecifikovali žalobcovia v žalobe, teda nebolo predmetom konania, a preto súd na tento záver znalca neprihliadol. Žalobcovia tak

neuniesli dôkazné bremeno a z vykonaného dokazovania nevyplýva jednoznačne skutočnosť zásahu do ich vlastníckeho práva. V konaní neboli preukázané ani ďalšie tvrdenia žalobcov o tom, že existovala dohoda s právnym predchodcom žalovaných na určitých ústupkoch, preto žalobu zamietol. S poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. žalobcom uložil povinnosť zaplatiť žalovaným náhradu trov konania v sume 822,11 Eur.

Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Prešove rozsudkom z 29. novembra 2011 sp. zn. 19 Co 31/2011, 19 Co 32/2011 prvým výrokom potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a druhým výrokom zrušil uznesenie Okresného súdu Prešov z 25. januára 2011 č.k. 9 C 80/2003-281, ktorým rozhodol o trovách konania štátu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Výrok rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa odôvodnil tým, že dospel k zhodnému názoru so súdom prvého stupňa, že žalobcovia v konaní nepreukázali, že by stavba žalovaných zasahovala do ich vlastníckeho práva tak, ako to v žalobe bolo tvrdené, t.j. v bodoch A až H. Súd prvého stupňa správne vychádzal zo znaleckých posudkov ktorými bolo zistené, že nedošlo k rušeniu vlastníckeho práva žalobcov stavbou žalovaných v tých častiach, ktoré žalobcovia označili. K odvolacím námietkam žalobcov uviedol, že súd prvého stupňa sa snažil zabezpečiť listiny týkajúce sa stavieb účastníkov konania na ktoré žalobcovia poukazovali, avšak bezúspešne a nepodarilo sa napriek snahe súdu zistiť, ako bolo naložené s návrhom žalobcov z roku 1998, ktorým sa domáhali odstránenia časti stavby v stavebnom konaní. Keďže v konaní nebolo preukázané, že stavba žalovaných presahuje v bodoch A až H do nehnuteľnosti žalobcov, nebolo preto ani potrebné zaoberať sa projektovou dokumentáciou na to, či stavba bola alebo nebola zrealizovaná podľa nej. Bolo by to namieste iba vtedy, ak by bol preukázaný žalobcami tvrdený zásah. Odvolací súd sa vysporiadal tiež s námietkou žalobcov týkajúcou sa nerešpektovania ustanovenia § 14 ods. 1 a § 15 ods. 1 O.s.p., pričom poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove z 18. októbra 2006 č.k. 2NcC 47/2006-71, ktorým odvolací súd rozhodol o námietke zaujatosti vznesenej žalobcami, z ktorého vyplýva, že okrem iných aj vec prejednávajúci sudca JUDr. M. B. nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci, preto túto námietku nepovažoval za dôvodnú.

Rozsudok odvolacieho súdu v prvom výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa napadli žalobcovia dovolaním. Svoje dovolanie odôvodnili poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ a g/ O.s.p., pričom uviedli, že rozhodnutiami oboch súdov bolo porušené ich právo na spravodlivé súdne konanie, keď k takémuto rozhodnutiu došlo „z dôvodu osoby sudcu I. stupňa a jeho neschopnosti rozhodovať nezávisle a nezaujato, t.j. sudca rozhodoval

v rozpore so sudcovskými povinnosťami a zásadami sudcovskej etiky, pričom tieto závažné pochybenia a nedostatky odvolací súd vo svojom rozhodnutí neodstránil a s riešením ustanovenia § 14 ods. 1 a § 15 ods. 1 O.s.p. o vylúčení sudcov sa vypořiadal taktiež svojisky a nezákonne.“ Zopakovali priebeh doterajšieho konania a osobitne o nimi vznesenej námietke zaujatosti, o ktorej odvolací súd rozhodol uznesením z 18. októbra 2006 sp. zn. 2 NcC 47/2006, v spojitosti s tým poukázali na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 46/2005, IV. ÚS 252/2004, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 MCdo 7/2005, všeobecne na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z čoho vyvodili záver, že vec prejednávajúci sudca mal byť po vznesení námietky zaujatosti žalobcami vylúčený z prejednávania veci, pretože od samého počiatku rozhodovania existoval jeho pomer k právnenému zástupcovi žalovaného M. s.r.o. a to v tom, že tento právny zástupca bol spoločníkom samotného žalovaného, ako aj manželom sudkyne toho istého súdu JUDr. D. B.. Je tu teda daná objektívna skutočnosť – kolegiálny a pracovný vzťah dvoch osôb, pričom samotnú predpojatosť sudcu potvrdzuje aj samotný rozsudok, ktorý pri hodnotení dôkazov postupoval nezákonne a jednostranne výlučne v prospech žalovaných. Pri zohľadnení teórie zdania je zjavné, že vzťah zákonného sudcu k právnenému zástupcovi žalovaných od samého počiatku mal taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nemohol rozhodovať nezávisle a nestranné. V dovolaní žalobcovia namietali tiež vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ku ktorej podľa ich názoru došlo tým, že sudy nevykonali nimi navrhovaný dôkaz, a to znalecké dokazovanie na zistenie, či stavba žalovaných bola postavená v súlade s projektovou dokumentáciou a či zasahuje svojou časťou do strechy – nadzemnej časti žalobcov, v dôsledku čoho bola žalobcom odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalovaní právo vyjadriť sa dovolaniu žalobcov nevyužili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže konanie o každom mimoriadnom opravnom

prostriedku má vždy znak výnimočnosti, rámec možného prieskumu obmedzuje zákon len na taxatívne ustanovené dôvody prípustnosti konania o mimoriadnom opravnom prostriedku.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcov by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník

konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť tohto dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané porušenie ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., ktorého sa mal dopustiť súd nižšieho stupňa, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľom odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.) a pod.]. Dovolací súd v danom prípade z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalobcom realizáciu ich procesných práv.

Pokiaľ žalobcovia v dovolaní tvrdili, že súd nevykonal nimi navrhnuté dôkazy významné pre zistenie skutkového stavu veci (znalecké dokazovanie na zistenie, či stavba žalovaných bola postavená v súlade s projektovou dokumentáciou), treba uviesť, že podľa ustálenej súdnej praxe nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (R 37/1993). Účastníkovi konania totiž zákon ukladá povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O.s.p.). O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov (prípadne takých, ktoré nie sú navrhované) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie žalobcovia v danej veci aj využili (nebolo im odňaté). Uvedená námietka žalobcov preto nezakladá prípadnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

So zreteľom na ďalší dovolateľmi tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa dovolací súd osobitne zameral aj na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľov, že v prejednávanej veci rozhodol vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

V prejednávanej veci ide o posúdenie nezaujatosti sudcu súdu prvého stupňa JUDr. M. B., keď napriek dovolateľmi vznesenej námietke o nerešpektovaní ustanovenia § 14 ods. 1 a § 15 ods. 1 O.s.p. v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Prešov, Krajský súd v Prešove sa podľa názoru dovolateľov s otázkou „o vylúčení sudcov vypořiadal svojisky a nezákonne.“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustálenej súdnej praxe, v zmysle ktorej existencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval (viď R 59/97). V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poukázať na to, že podľa ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. nebude z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený len ten sudca, ktorý

je so zreteľom na svoj pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom preukázateľne zaujatý, ale aj sudca, u ktorého sa počas súdneho konania vzhľadom k spôsobu konania a chovania počas súdneho konania takýto vzťah k veci alebo k účastníkom (k ich zástupcom) vytvoril a je možné objektívne o jeho nezaujatosti pochybovať.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p., sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Nezaujatosť a nezávislosť sudcu patria k hlavným predpokladom spravodlivého rozhodovania. Nezaujatosť sudcu je kategória, ktorá vyjadruje vnútorný psychický vzťah sudcu k prejednávanej veci. V širšom zmysle zahŕňa vzťah sudcu k predmetu konania, jeho účastníkom, ich zástupcom, o podstate a povahe ktorého je schopný podať (subjektívnu) informáciu iba sám sudca. Inštitút nezaujatosti je preto potrebné chápať širšie, tiež v rovine objektívnej. Nie je preto rozhodujúce, ako sa nezaujatosť sudcu iba subjektívne javí účastníkovi konania; určujúcim je, či reálne existujú objektívne okolnosti, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým, vzťahom k veci skutočne disponuje. Rovnako judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (viď napríklad rozhodnutia vo veciach Saraiva de Carvalho vs. Portugalsko, 1994, Gautrin vs. Francúzsko, 1998 a ďalšie) vychádza z dvojitého testu nezaujatosti sudcu: subjektívny test je založený na osobnom presvedčení sudcu (personal conviction of a particular judge) v danej veci, objektívny test sleduje existenciu dostatočných záruk, že je možné v tomto ohľade vylúčiť akúkoľvek legitímnu pochybnosť (quarantees sufficient to exclude any legitimate doubt in this respect).

Z obsahu spisu vyplýva, že predmetná žaloba bola osobne podaná na Okresnom súde Prešov 1. apríla 2003 a náhodným výberom bola vec pridelená pod sp. zn. 9 C 80/2003 JUDr. D. B., ktorá prípisom z 9. apríla 2003 predložila spis Krajskému súdu v Prešove so žiadosťou o pridelenie veci inému sudcovi z dôvodu, že jej manžel je spoločníkom firmy, ktorá je žalovaná. Krajský súd v Prešove spis vrátil súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 15 ods. 1, veta tretia O.s.p., podľa ktorej má predseda súdu pridelit' vec inému sudcovi. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že na základe opatrenia predsedu okresného súdu z 30. júna 2003 bola vec náhodným výberom pridelená 2. júla 2003 sudcovi JUDr. M. B., ako zákonnému sudcovi na prejednanie tejto veci, ktorý začal vo veci konať.

Žalobkyňa 2/ na pojednávaní pred súdom prvého stupňa 7. júna 2006 vznesla ústne do zápisnice námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu v Prešove z dôvodu, že obaja žalobcovia vykonávajú dlhoročnú advokátsku činnosť v sídle Okresného súdu Prešov, v dôsledku čoho sú v neustálom kontakte so všetkými sudcami tohto okresného súdu. Ďalším dôvodom jej námietky zaujatosti bolo to, že právny zástupca žalovaného M. s.r.o. JUDr. V. B. je spoločníkom žalovaného a navyše je manželom sudkyne Okresného súdu Prešov JUDr. D. B.. K vznesenej námietke zaujatosti sa vyjadrili všetci sudcovia Okresného súdu Prešov. Touto námietkou sa zaoberal odvolací súd, ktorý uznesením z 18. októbra 2006 vylúčil z pojednávania a rozhodovania tejto veci sudcov JUDr. D. B., JUDr. Š. T. a JUDr. P. F. pre ich pomer k účastníkom konania a nevylúčil ostatných sudcov Okresného súdu Prešov z dôvodu, že u nich neboli zistené žiadne objektívne dôvody pre záver, že by existoval zákonom predpokladaný vzťah, či záujem týchto sudcov k veci, resp. k účastníkom konania, či ich zástupcom, keď títo sudcovia poznajú žalobcov iba z výkonu ich advokátskej činnosti a iný vzťah k účastníkom, alebo ich zástupcom nebol preukázaný ani spravdepodobnený. Žalobcovia v odvolaniach proti prvému aj druhému rozsudku súdu prvého stupňa poukazovali na ustanovenie § 14 ods. 1 O.s.p. a jeho nerespektovanie, ktoré spájali len s nekonkretizovaným vzťahom sudcu k účastníkom konania v spojení s nesprávnym rozhodnutím vo veci. Touto námietkou sa zaoberal odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom poukázal na uznesenie z 18. októbra 2006 sp. zn. 2 NcC 47/2006, ktorým odvolací súd právoplatne rozhodol o vznesenej námietke zaujatosti.

Žalobcovia v dovolaní vadu konania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. odôvodňovali totožnými dôvodmi, ktoré uviedli v rámci odvolacieho konania a žiadne nové skutočnosti na podporu svojho tvrdenia neuviedli. Dovolací súd konštatuje, že obsah spisu a ani dôvody, ktoré žalobcovia uviedli vo svojich námietkach, nesvedčia o existencii právne relevantného vzťahu sudcu JUDr. M. B. k pojednávanej veci, k účastníkom konania alebo ich zástupcom (por. § 14 ods. 1 O.s.p.). Z podstaty argumentácie žalobcov vyplýva, že zaujatosť vec pojednávajúceho sudcu vyvodzujú predovšetkým z toho, že právny zástupca žalovaného M. s.r.o. JUDr. V. B., je spoločníkom tohto žalovaného a manželom sudkyne Okresného súdu Prešov JUDr. D. B.. Na tomto mieste je však potrebné zdôrazniť, že namiesto pôvodne žalovaného M. s.r.o. so sídlom v P. sa účastníkmi konania na strane žalovanej stali D. s.r.o. a B. s.r.o. obaja so sídlom v P., a to ako právni nástupcovia a súčasní vlastníci predmetnej nehnuteľnosti, ktorých na základe plnej moci zo 7. októbra 2008 v tomto konaní zastupuje

JUDr. P. P.. Námiety žalobcov týkajúce kolegiálneho vzťahu sú tak celkom nedôvodné, pričom je potrebné tiež poukázať na uznesenie Krajského súdu v Prešove z 18. októbra 2006 sp. zn. 2 NcC 47/2006, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o vznesenej námietke zaujatosti, v ktorom krajský súd okrem iných, ani JUDr. M. B. z prejednávania a rozhodovania tejto veci nevytlúčil. Potrebné je zdôrazniť, že žalobcovia námietku zaujatosti voči všetkým sudcom okresného súdu prvýkrát vzniesli až po troch rokoch od začatia konania, pričom konkrétnu námietku voči vec prejednávajúcemu sudcovi nevzniesli a nerešpektovanie ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. len vo všeobecnej rovine a s poukazom na spôsob rozhodnutia namietali vždy až po vydaní prvého, resp. druhého rozhodnutia súdom prvého stupňa. Dovolací súd so zreteľom na uvedené konštatuje, že žalobcovia nedôvodne namietajú, že v danej veci konal a rozhodoval zaujatý sudca. Dovolací súd v nadväznosti na to uzatvára, že ani obsah spisu nesvedčí o opodstatnenosti dovolacej námietky, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalobcov nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní boli procesne úspešní žalovaní a vzniklo im právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Keďže im však v dovolacom konaní žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli, dovolací súd im náhradu trov tohto konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. apríla 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková